

Een eenvoudige methode ter behandeling van de habituele kaakluxatie. W. J. van der Hoof. Ned. Tijdschrift v. Geneeskunde 1947 p. 1557.

De habituele luxatie van de kaak kan behandeld worden door resectie van de kopjes van de mandibula of door injecties van een 5% natrium psylliaat oplossing in het kaakgewricht. De schrijver kreeg bij een twaalfjarige jongen een goed resultaat door een kinverband van een 6 cm. brede strook binnenband van een fiets gedurende 4 weken in situ te laten. Dit verband liet eten en drinken toe, verhinderde echter gapen. Na verwijdering van het steunverband trad geen luxatie bij gapen meer op.

Militaire hygiënische problemen in Indië. De ziekte van Plaut-Vincent. Jhr. Dr. W. N. Quarles van Ufford. Ned. Tijdschrift v. Geneeskunde p. 1218.

In Indië kwamen onder de uit Amerika en Australië gekomen troepen sporadische gevallen van de ziekte van Plaut-Vincent voor. Anders echter bij de uit Nederland aangevoerde versterkingen. Aan boord van het eerste transportschip was een epidemie uitgebroken, die aanvankelijk voor diphtherie werd aangezien (op het schip was geen laboratoriumonderzoek mogelijk). Na aankomst in Indië werd de Plaut-Vincent vastgesteld. Vooral angina en gingivitis kwamen voor. De Vincentse treponema en de fusiforme bacil, misschien ook een vibrio en een anaërobe streptococcus zijn verder ook de oorzaak van balanitis perforativa en ulcus tropicum.

Bij 50% der troepen bestond een tekort aan vit. C, alleen een samenhang hiervan met de gingivitis werd aangetoond. De verwekkers van de ziekte van Plaut-Vincent oefenen hun schadelijke werking daar uit, waar reeds een laesie bestaat, bijv. dus bij een ordinaire angina, balanitis, gingivitis of huidwond. Schr. vond in zijn praeparaten naast de spirochaeten en fusiforme bacillen steeds vibriones van verschillende lengte en dikte. Streptococci werden zelden in de gingivitis praeparaten waargenomen, wel bij de angina.

De snelle en algemene uitbreiding der infectie na aankomst der Nederlandse soldaten wijst op een gemakkelijke overdraagbaarheid. In het afwaswater, op de borden en in de koppen vond schr. de bacillen en spirochaeten. Dit verbeterde na extra chloreren van het waswater. Ook in het mandiwatervat komen de verwekkers voor.

De therapie bestond uit een sulfathiazolkuur, terwijl gezorgd werd voor voldoende vit. C, goede tandverzorging en behoorlijk toezicht op het afwaswater en badwater van kazernes en cantines.

Congenitale anomalieën (in het bijzonder doofheid) tengevolge van rubeola bij de moeder in de eerste maanden der graviditeit. Prof. Dr. P. H. G. van Gilse. Ned. Tijdschrift v. Geneeskunde 1947 p. 404.

In 1940 nam de Australische oogarts Gregg waar, dat in enige gevallen de moeder van een met cataract geboren zuigeling in het begin der zwangerschap aan rode hond had geleden. Spoedig bleek, dat behalve deze oogafwijking ook doofheid,

hartgebreken en zwakzinnigheid kunnen optreden. Het is wel wonderlijk, dat dit verband tussen aangeboren gebreken en ziekte van de moeder in de eerste maanden der graviditeit nooit eerder is opgemerkt.

S w a n geeft als kans op deze afwijkingen bij rubeola in de eerste twee maanden 100 %, in de 3e maand 50 %, hierna treden geen afwijkingen meer op.

In Amerika en Engeland zijn de Australische waarnemingen bevestigd, de percentages zijn echter veel lager.

In ons land is onder leiding van Prof. v a n G i l s e en mej. K a m e r b e e k een enquête gehouden in enige doofstommeninrichtingen. Inderdaad kon in vele gevallen worden aangetoond, dat de moeder van patiënten in het begin der graviditeit aan een exantheem ziekte, vermoedelijk rode hond, hadden geleden.

De rode hond, rubeola, wordt verwekt door een filtreerbaar virus, waarvan alleen S t e i n m a u e r aangeeft het door de fluorescentie-microscoop en kleurmethode waargenomen te hebben. Het zou zich in het neus en keelsecret bevinden. Gedurende het eerste gedeelte van de incubatieperiode, die drie weken bedraagt, is het virus in het bloed aan te tonen. Vlak voor het uitbreken van het exantheem is het virus niet meer in het bloed, het bevindt zich dan alleen intracellulair, waar het virus zich vermeerderd vooral in jonge en embryonale cellen. Deze vondsten behoeven echter nog bevestiging.

In het bloed worden antistoffen gevormd, welke na het doorstaan van de ziekte tot een immuniteit voeren, waarvan de duur niet vaststaat. Het serum van een immuun individu belet het indringen van het virus in de lichaamscellen.

De diagnose van rode hond is niet altijd eenvoudig, het exantheem lijkt op dat van mazelen, is kleinvlekkiger en minder verheven. Klierzwellingen, vooral achter de oren, zijn meestal aanwezig. Het zekerste teken is het voorkomen van een groter dan normaal percentage van plasmacellen in het bloedpraeparaat. In een geval, waarbij tonsillectomie geschiedde juist vóór het uitbreken van het exantheem, werden onder het epitheel vele plasmacellen gevonden.

Waarom het rubeola virus juist de cellen van de lens, de hartsepten en het zintuig epitheel van het gehoororgaan aangrijpt, is niet duidelijk.

Dat na de 3e maand der graviditeit de vrucht geen schade meer lijdt is misschien te verklaren door het in werking treden van de foetale bloedcirculatie in ongeveer de 10e week.

Prof. v a n G i l s e en zijn medewerkers hebben thans een organisatie geschapen om in gevallen, waar in de omgeving van een zwangere rode hond voorkomt, door inspuiten van een grote hoeveelheid reconvalescentenserum het uitbreken van de ziekte te voorkomen. Een moeilijkheid is natuurlijk het feit, dat de a.s. moeder veelal nog niet weet zwanger te zijn. Treedt bij een zwangere het exantheem op, dan wordt alsnog met serum ingespoten, het is dan echter de vraag of de fatale gevolgen dan te voorkomen zijn.

Het droeve gebeuren in het koninklijk gezin te Soestdijk heeft in ons land de zo-zeer gewenste bekendheid gegeven bij het publiek.

De in het buitenland wel aanbevolen abortus provocatus wordt in ons land afge-ge-zezen op morele en godsdienstige gronden.

Tegen de door de schrijver gegeven raad zoveel mogelijk te zorgen, dat ieder meisje in haar jeugd moet zien rode hond te krijgen, heeft ref. wel enig bezwaar. Juist nu gebleken is, welke sombere gevolgen het rubeola virus op jonge weefsels kan hebben, is voorzichtigheid wel geboden. Laat de rode hond alleen de zo gewenste immuniteit achter of misschien ook een blijvend trauma aan bijv. het zo gevoelige endocrine apparaat, hetwelk later de x factor geeft bij een of ander lijden. Getracht moet worden een vaccinatie methode te vinden.

J. R. JANSMA